

[Gert Petersen.]

for dem. Det er et af Rainer Barzels tre argumenter for ikke at stemme for østtraktaterne.

Jeg er helt sikker på, at man har ret, når man så fra den vesttyske regerings side har svaret, at forudsætningen for at få friere bevægelser og frie bevægelser, som vi alle ønsker, er, at vi først får en politisk afspænding i Europa. Denne politiske afspænding skal østtraktaterne give, den skulle de første par sikkerhedskonferencer efter min opfattelse give; så vil der være skabt basis for, at vi kan få disse friere bevægelser, at vi kan få en lang række resultater og høste en række frugter også på andre områder end det rent snævert statspolitiske. Men dér, hvor man først må sætte ind, må være i spørgsmålet om forholdet mellem staterne, og det er her, jeg altså ser tendenser i NATO-politikken, egentlig ikke så meget i den danske politik, men i NATO-politikken, som Danmark må underordne sig, tendenser, der kan vanskeliggøre disse forhandlinger.

Nøglen til den politiske afspænding i Europa er naturligvis løsningen af det tyske spørgsmål, og her er vi kommet meget langt på grund af alle parters forhandlingsvilje. Det er i øvrigt interessant at notere sig den almindelige opslutning omkring Brandts politik i dag, for den er det stik modsatte af den politik, som NATO-kredsene herhjemme anså for at være rigtig og støttede for 10, ja, bare for 5 år siden, den politik, som vi andre kritiserede. Brandt fører den stik modsatte politik af det, man på bjerget herhjemme for bare 4-5 år siden anså for at være det rigtige. Jeg mener, at den afspænding, som har fundet sted, i høj grad skyldes Brandt; den skyldes Moskva, den skyldes Frankrig, og Danmark har vel også ydet en lille skærv, men den skyldes ikke NATO, og den skyldes ikke NATOs samlede politik, den er tværtimod sket på trods af NATO.

Der er nogle magiske datoer, som spiller en rolle i øjeblikket; det er den 23. april, og det er den 4. maj. Den 4. maj får vi afstemningen i den vesttyske forbundsdag, hvor halvdelen minus én vil stemme imod traktaterne. Jeg synes, det også er værd at betænke, hvad det egentlig betyder, at oppositionen mod afspænding i Vesttyskland altså er så omfattende, at den udgør næsten hele den ene halvdel af forbundsdagen. Det ser

for mig ud, som om den tyske selvbevidsthed er ganske voksende — en kritik, som er rettet ikke mod Brandt, men mod oppositionen, men den er altså stor; denne opposition. Så må man spørge, om det er bedst at tilpasse sig disse selvbevidste kristelige demokrater og kristelige sociale dernede, eller om det er bedst at vise, at det er oppositionen, der er internationalt isoleret, og ikke Brands politik, der er det. Jeg mener, det sidste må være det rigtige: at vise, at oppositionen er internationalt isoleret, og at det netop derfor i denne situation ville være rimeligt at tage skridt til en normalisering af forholdet til DDR.

Jeg synes, at de sætninger, jeg finder i udenrigsministerens redegørelse om forholdet til DDR, er et betydeligt fremskridt i forhold til tidligere; der bliver sagt, at i princippet anerkender han DDR, men det er et spørgsmål om tid. Men ud fra, hvad ordførere fra andre partier har sagt — og der var også et citat af, hvad den nuværende økonomi- og budgetminister sagde i 1968 — kan man jo næsten spørge: hvordan tør udenrigsministeren dog sige det her, for det bliver da også læst i Vesttyskland, det bliver da også læst op i radioen dernede, det bliver måske endda brugt i Bonn, hvad ved jeg, fra oppositionens side for at vise, at hvis nu disse traktater bliver kørt igennem, så kommer Danmark altså styrtende og anerkender DDR. Når man kan bruge så stærke ord, som udenrigsministeren i virkeligheden gør, hvorfor kunne man så ikke også handle i overensstemmelse dermed? Jeg tror ikke, det vil ændre den virkning, som man kan forudse, og hvor jeg er helt sikker på at det vil være oppositionen, som kommer til at føle sig isoleret, også selv om den vil misbruge disse ting.

Nu vel, vi kommer tilbage til denne sag senere i dag, og jeg vil blot nu sige så meget som, at efter den 4. maj — og det er ikke, fordi det har noget med årsdagen for Danmarks befrielse at gøre, det er, fordi det er dagen, hvor traktaterne i Bonn bliver enten ratificeret eller ikke ratificeret — efter den 4. maj må det være slut med at tage hensyn til de vesttyske konservatives sarte følelser. Til den tid vil østtraktaterne enten være ratificeret, være vedtaget, og så kan ingen hævde på nogen måde og med nogen ret, at en dansk normalisering af forholdet til DDR